

สี่พันตร

บทที่ 16

แม้จะมีบัญชาการไว้ก่อนแล้วที่จะให้การไปและกลับโสฬส เป็นไปอย่างลับๆ เหมือนที่เคย แต่ก็มิบุคคลอีกสามคนเฝ้าจับตา แอบมองเมื่อขณะของท่านนายพลเอกไชยยันต์ เดินทางมาถึง

ในท่ามกลางนายทหารนอกเครื่องแบบที่มารับ ณ สนามบิน กรุงเทพฯ ร่างสูงที่ยังคงความสง่างามของท่านนายพลเอกไชยยันต์ เดินคู่นายทหารหนุ่มคนสนิทซึ่งมีสีหน้าแจ่มใส ตามติดอยู่ข้างหลัง คือหญิงสาวเยาว์วัยแต่งกายด้วยชุดเสื้อกระโปรงสีอ่อนคอปิดแขนยาว ด้วยยาวมิดชิด...

ความอ่อนของเนื้อแพร ทำให้เห็นว่าเธอมีรูปร่างบอบบางสมส่วน หลังไหล่ตั้งตรง ผมยาวสลวยถูกรวบไว้ง่ายๆ รูปใบหน้าโดยรวมดูดี ผิวแก้มและริมฝีปากบางได้รูปสวย มีสีอ่อนเป็นธรรมชาติ แต่ว่าการที่ถูกปิดไว้ด้วยแว่นตากระจกใสสะท้อนแสงวับๆ ทำให้มองไม่ออกว่าแท้จริง เธอมีหน้าตาอย่างไรกันแน่

ถึงอย่างไร คุณหญิงเจิด ก็ตัวสั้นด้วยความโกรธ

“นั่นไง ท่านพานั่งเมียน้อยมาด้วยจริงๆ ดู...ดูเถอะ ถึงกับไปรับมาจากโสฬส อยากรู้หนักว่ามันมีอะไรดีพิเศษแค่ไหน”

สตรีสาวใหญ่แต่งกายประณีตที่ยืนอยู่ข้างๆ มีท่าทีประจบเอาใจ

“แล้วคุณหญิงทราบหรือเปล่าคะว่าท่านจะพามันไปอยู่ที่ไหน”

คุณหญิงขมวดคิ้ว “ฉันจะไปรู้ได้ยังไง ท่านไม่เคยปรึกษาให้จับได้สักคำ ฉันรู้ทุกอย่างจากคนอื่นทั้งนั้น”

“เราต้องสืบให้รู้สิคะ” เธอหันไปหาชายหนุ่มที่ยืนอยู่ด้วยกัน “กวิน... เป็นหน้าที่ของเธอนะ”

“ครับผม” ชายหนุ่มรับคำ ริมฝีปากสีสตรระบายยิ้ม ดวงตา คมเข้มจับจ้องมองเป้าหมายอย่างหมายมาด

คุณหญิงหันมาจับแขนเขาแน่น “เธอต้องจัดการให้ฉันนะกวิน ฉันยกหนังมารหัวใจคนนี้ให้เธอ จะทำยังไงกับมันก็ได้ ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไร ฉันจะปกป้องเธอเอง”

นายทหารหนุ่มยิ้มกว้าง

“ผมยินดีรับใช้คุณหญิงเสมอครับ”

เขาแยกจากคุณหญิงเจิดและสหายของเธอ เดินเข้าไปในระยะ เพื่อที่จะมองให้ชัดยิ่งขึ้น เห็นชายฉกรรจ์คนหนึ่งตามติดอยู่ข้างหญิงสาว

เป็นคนแปลกหน้าที่โดดเด่นจากผู้ชายในกลุ่ม... ร่างสูงใหญ่ สีหน้ากร้าวกระด้าง ท่าทางเดินเหินราวกับนักรบ ท่าทีที่ชายผู้นั้นก้มลง พุดกับหญิงสาวราวกับจะมีความใกล้ชิด แต่ก็รักษาระยะห่างไว้ด้วย

ครั้งหนึ่ง ใบหน้าเฉียบเฉยสีหน้ากร้าวกระด้างบังเอิญหันมา... กวินรู้สึกตัวชวาบ กริ่งเกรงอย่างหาเหตุผลไม่ได้

ท่านนายพลหันมาทางหญิงสาว ท่าทางที่ก้มลงมาพุดด้วยคล้าย ทะนุถนอมเอาใจอย่างยิ่ง แต่จะแต่ต้องเนื้อตัวเธอแม้ปลายนิ้วก็หาไม่

กลุ่มคนที่ถูกแอบมอง เคลื่อนตัวออกจากประตู มีขบวนรถยนต์ ขับตามกันมาเทียบ แล้วเพียงชั่วครู่ก็ขับตามกันออกไปจากบริเวณ.....

บ้านราชวดี เป็นบ้านพักรับรองของทางราชการซึ่งมิได้เปิดใช้ บ่อยนัก เป็นตึกใหญ่ปลูกอยู่ในเนื้อที่กว่าสิบไร่ในทำเลที่ไม่พลุกพล่าน ตกแต่งประดับประดาและได้รับการดูแลเป็นอย่างดี สองข้างตัวตึก เป็นอาคารที่พักสำหรับบริวารและผู้ติดตามแขกคนสำคัญ แนวรั้วสูงทึบ ทั้งสี่ด้าน มีป้อมปราการสำหรับการดูแลรักษาความปลอดภัยตั้งเป็นระยะ หากเมื่อใดมีแขกคนสำคัญมาพัก ป้อมปราการเหล่านี้จะเต็มไปด้วยเจ้าหน้าที่อารักขาซึ่งได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี

ในวันนี้ที่บ้านราชวดี ครีกครื้นด้วยหญิงสาวเยาว์วัยซึ่งเดินทาง มาจากที่ต่างๆ ถึงสิบนาง เธอเป็นสาวงามที่โดดเด่นในทางนาฏศิลป์ ที่ได้รับการคัดเลือกให้มาฝึกซ้อมร่วมกัน เพื่อที่จะเดินทางไปแสดงใน พิธีเฉลิมฉลองการแต่งตั้งองค์รัชทายาทแห่งหัตดิน แคว้นรัฐประเทศ เพื่อนบ้านที่มีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาเป็นเวลายาวนาน

สภาพอากาศอบอุ่นของปลายฤดูร้อนอย่างฤดูฝนกับการที่ถูกรัง ไร้วัยด้วยกันในหมู่ของผู้หญิง ทำให้พวกเธอกล้าพอจะสวมใส่เสื้อผ้า ตามสมัยนิยมที่ค่อนข้างจะเปิดเผย... เสื้อตัวเล็กๆ กางเกงเอวต่ำ อวดรูปลักษณ์สวยงามของหญิงสาวเยาว์วัย เป็นรูปแบบของเสื้อผ้าที่ พวกเธอนิยม

เสียงดนตรีเพลงรำฟ้อนพื้นเมืองในจังหวะเร็วและสนุกสนานจาก เครื่องเสียงไฟฟ้า ดังควบคู่กับเสียงตบมือนับจังหวะของครูสตรีสาวใหญ่ หญิงสาวสีคนเคลื่อนไหวอยู่ในตำแหน่งที่ถูกจัดตรงกลางห้อง ท่าที รำฟ้อนสะดุดติดขัดทำให้ครูผู้สอนต้องส่งเสียงดังอย่างไม่พอใจครั้งแล้ว

ครั้งเล่า ซึ่งสวิงเป็นศิลปะพื้นบ้านเรียบง่ายแต่สวยงามและครึกครื้น
เร้าใจ และครูผู้สอนยังเคี่ยวเข็ญที่จะให้การแสดงครั้งนี้สวยงามบูรณ์
ทุกก้าวอย่าง

“ยกขาเท่าๆ กัน พร้อมๆ กันด้วย..... วัลภา ยกแขนให้สูง
เท่าเพื่อนๆ ชี...!”

หญิงสาวสวยอีกสามคนที่ยืนมองอยู่ที่มุมห้อง พวกกันหัวเราะ
คิกคักกระซิบกระซาบ

“ยัยวัลภาโดนหนักกว่าใครๆ ดูท่าทางเข้าสี ยังกะลิ่งเต็นจิว”

“นั่นซิ ไม่รู้ว่ายัยคนนี้หลงมาได้ยังไง สงสัยคนคัดตัวนี้กว่าจะ
เอามารำไล่ควายเนอะ”

“สงสัยว่าจะเป็นลูกหลานกรรมการละมัง รูปร่างหน้าตาก็ก็น่าเห็น
จะสวยเลย รำก็ไม่ได้เรื่อง”

“ครูเจลียวกับนำพรเหวี่ยงตกลอย ไม่รู้จะทนเหนียวทำไม น่าจะ
ไล่กลับบ้านออกไปตั้งนานแล้ว”

รถยนต์คันใหญ่หูลูสองคันที่แล่นตามกันเข้าประตูรั้วแล้วเลียบซ้าย
มาตามถนนคอนกรีตซึ่งทาขอบขอบสนาม ทำให้สาว ๆ ละความสนใจ
จากภาพกลางห้องสะกิดกันดู สาว ๆ ทั้งสาม ชะโงกหน้าต่างมองตาม
เมื่อรถสองคันนั้นเลี้ยวมาจอดหน้าตึก

ครูพรหันมาเห็นก็ร้องถาม

“เฮ้ ตรงนั้นมีอะไรกันหรือ”

“ไม่ทราบว่ามีใครมาคะ รถคันเบ้อเริ่มสองคันเลย”

ครูพรและครูเจลียวมองหน้ากัน ครูเจลียวหันไปปิดเครื่องเสียง
พาให้เสียงดนตรีที่อิงอลเมื่อครูเจี๊ยบลง

ครูพรพึมพำว่า “เด็กใหม่กระมัง”

“อะไร เด็กใหม่คนเดียวต้องมาส่งกันถึงสองคันรถเขียวหรือ”

ครูเจลียวร้องถาม

สีหน้าครูพรเคร่งขรึมเมื่อนึกได้ถึงเหตุผล

“จะมีคนมาเพิ่มอีกหรือคะครู”

“มี...!” เสียงตอบออกจะเข้มน

“ไหนครูบอกว่รายการเต็มแล้วไงคะ”

“เขาจะมาเป็นตัวสำรอง”

“เฮ้ ทำไมต้องมีตัวสำรองด้วย”

“เขาเป็นเด็กของท่านผู้ใหญ่” ครูพรตอบด้วยสีหน้าที่บอก

ให้รู้ว่าไม่พอใจ อภิรดีหัวเราะ

“เด็กเส้นหรือ ดีละ จะดูซิว่าใหญ่แค่ไหน”

“อย่าคิดเลย อภิรดี” ครูเจลียวรีบพูดอย่างรู้นิสัยหญิงสาว
ผู้มีประกายตาหลุกหลิววามสีหน้าซุกซนทำท่ายซึ่งเป็นหลานสาว
ของครูพรดี “พวกเธอต้องดีกับเขาให้มากๆ มีคำสั่งลงมาว่า
ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นกับผู้หญิงคนนี้จะก็ ทุกคนจะต้องรับผิดชอบ”

“โอ้โฮ ถึงขนาดนั้นเชียว” สาว ๆ ทำตาโต หัวเราะเสียงใส
พยักพยิดให้กันอย่างหมายมาด

สาวนาฏศิลป์ทั้งสิบ ตามครูสาวใหญ่จากห้องฝึกซ้อมออกมายัง
ห้องรับรองด้านหน้า พบว่าผู้ที่เพิ่งมาถึงส่วนใหญ่เป็นชายฉกรรจ์ใน
เครื่องแบบนายทหาร มีตรูณิร่างบางในชุดเสื้อแพรแขนยาวกระโปรง
ทรงหลวมยาวกรอมเท้ายืนอยู่ตรงกลางเพียงนางเดียว

ใบหน้าเธออ่อนใส ผมยวระหลังถูกรวบไว้ว่างๆ

นายทหารหนุ่มใบหน้าคมสันที่มีรอยยิ้มแจ่มใสผู้นำกลุ่ม ทำท่า
คารวะครูสาวใหญ่ทั้งสอง

“ขออนุญาตครับ กระผมร้อยเอกลอร์ธ รับคำสั่งจากท่าน
พลเอกไชยันต์ ให้พาคณะทิพย์ มาส่งครับ”

ครูพรวางสีหน้าขรึมจัด น้ำเสียงเย็นชา

“สวัสดิ์ค่ะ ดิฉันครูพรทิวาเป็นผู้ดูแลที่นี่ และนี่คือครูเจลียวค่ะ
ดิฉันสองคนได้รับคำสั่งให้ดูแล... คุณทิพย์...” เธอเรียกไม่เต็มเสียง
ปรายตามองหญิงสาวอย่างไร้มิตรภาพ “จะฝึกสอนให้เธอร่วมแสดงกับ
กลุ่มนาฏศิลป์ตามความเหมาะสมค่ะ”

“ครับผม วันนี้ท่านนายพลติดราชการจะมาเยี่ยมวันหลัง
ฝากให้คุณครูช่วยดูแลคุณทิพย์อย่างดีด้วยครับ”

สีหน้าครูพรมีนตึงแต่ยังรักษามารยาทไว้ มอง “คุณทิพย์”
ด้วยสายตาเย็นชาระคนดูแคลน ยิงเธอผู้นั้นเพียงกุ่มมือไว้ด้วยกัน
แทนที่จะยกขึ้นไหว้ ครูพรก็ยิ่งรู้สึกบาดหมาง

“ดิฉันจะดูแลให้เป็นอย่างดีค่ะ”

“พี่ชายของคุณทิพย์จะพักอยู่ที่นี้ด้วย” ร้อยเอกลอร์ธ หันไป
ทางชายร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ในกลุ่ม ชายคนนั้นยืนนิ่ง ปรกกายตา
แกร่งกร้าวในสีหน้าเฉยเมยไว้ตัว ทำให้ครูทั้งสองทำตัวไม่ถูก

“คุณชายจะพักที่เรือนรักษาการกับพวกทหารครับ”

สาว ๆ มองพลางซุบซิบหัวเราะคิกคัก ครูพรหันไปทำตาขวาง
“พวกเธอรักษามารยาทกันหน่อยซิ”

เสียงกระซิบกระซาบหัวเราะคิกคักเบาลง แต่ยังไม่หยุดเสีย
ทีเดียว ไบหน้าสาว ๆ ที่มองบุรุษร่างใหญ่ปรากฏรอยยิ้มซุกซน
ครูพรพูดต่อ “ขอให้ทำตัวกันตามสบายนะคะ แต่ว่า
พวกดิฉันเองก็เป็นเพียงคนมาอาศัยที่นี่เหมือนกันคะ”

ร้อยเอกลอร์ชพูดยิ้ม ๆ “ขอบคุณครับ แต่ตอนนี้ผมคง
ต้องขอตัวลากลับไปก่อน วันหลังจะแวะมาใหม่ครับ”

ทิพย์หันมายิ้ม สำเนียงพูดผิดแปลกอยู่บ้างแต่ก็ไพเราะรื่นหู
“ขอบคุณที่มาส่งคะ ผู้กอง”

“ไม่เป็นไรครับคุณทิพย์ ผมยินดีรับใช้เสมอ ถ้าต้องการ
อะไรก็โปรดติดต่อได้ทุกเมื่อไม่ต้องเกรงใจ ผมจะรีบมาทันทีครับ”
ทำที่อ่อนน้อมของนายทหารหนุ่มที่แสดงต่อหญิงสาว ทำให้
สาว ๆ ที่ยืนฟัง หันหน้าเข้าทำตาโตให้กันอย่างตั้งใจ

“ไม่ต้องเป็นห่วงคะ ขอบคุณมาก”

“แล้วกระเป๋าเนี่ย จะให้ยกไปที่ไหนดีครับ”

“ห้องพักอยู่ชั้นบนสุดทางเดินคะ” ครูเฉลียวยิ้มแป้นรีบบอก

ชายหนุ่มหันมาพยักหน้าให้ชายฉกรรจ์ในเครื่องแบบซึ่งขยับ
กายรับคำสั่งทันที แต่ชายร่างใหญ่ไบหน้าดูที่ได้รับการแนะนำว่า
เป็น “พี่ชาย” ตะกระเป๋าดำเดินทางไว้ พูดเสียงแปร่งเช่นกัน

“ผมจะดูแลเอง”

“ถ้าอย่างนั้นผมลาละครับ”

นายทหารล่ำลาแล้วพากลุ่มถอยออกไป เหลือไว้แต่ชายหญิง
ที่เพิ่งมาใหม่กับกระเป๋าเดินทางของเธอ

ครูเฉลียวแปลกใจ ถามว่า

“หนูทิพย์มีของมาแคะนี้เองหรือคะ”

หญิงสาวยิ้มให้ เป็นรอยยิ้มที่ทำให้ครูเฉลียวชื่นใจไม่น้อย
“มีแคะนี้คะ”

“ไม่ต้องเอาอะไรมามาก เพราะถ้าขาดอะไร พูดคำเดียวก็
คงจะมีคนรีบหาใส่พานมาให้กระมัง” เสียงเฝ้าตั้งจากกลุ่มสาว ๆ
ทิพย์หันมอง เห็นอภิรดียิ้มยั่วเย้าทำทนาย

“คะ คงจะเป็นเช่นนั้นนั่น” เธอตอบยิ้ม ๆ

ครูพรพูดขมิ้ม ๆ ว่า “ฉันจะพาไปห้อง” แล้วหันไปทำหน้าที่เคียด
กับกลุ่มลูกศิษย์ “ขอทางหน่อยสาว ๆ พวกเธอจะไปทำอะไรกันก็ไป
อย่าเพิ่งกวนเพื่อนใหม่ในเวลาที่ดีกว่า ยังมีเวลาได้ทำความรู้จักกัน
อีกนาน”

ชาญ ขยับตัว กระเป๋าไบนั้นกลายเป็นอะไรที่ไร้น้ำหนัก
อยู่ในมือของเขา เสียงคิกคักดังจากกลุ่มสาว ๆ เมื่อร่างใหญ่เดินผ่าน
ครูพรเดินนำหน้า ครูเฉลียวจับจ้องหญิงสาวคนใหม่อย่างสนิทสนม
คนที่ถือกระเป๋าเดินตามต้องจ้องมองอย่างเคร่งขมึ้น ขณะที่คนที่โดน
โอบกอดจับจ้องกลับโอนอ่อนอย่างไม่ถือสา

ครูพรเปิดประตูห้องใหญ่พาคนทั้งสี่เข้าไป ทิ้งกลุ่มสาว ๆ
ที่เดินตามมาเมียงมองไว้ข้างนอก พูดเคียด ๆ

“เธอต้องพักคนเดียวเพราะทุกคนจับคู่อยู่กันหมดแล้ว และ
บังเอิญห้องนี้ก็เป็นห้องที่ดีที่สุดเสียด้วย”

“ให้ฉันพักที่ไหนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องอยู่ห้องนี้หรอกคะ”

“จำเป็นซิ เพราะมีคำสั่งมาให้ดูแลเธอเป็นพิเศษนี่นา”

“เอ๊ะ มีคำสั่งแบบนั้นด้วยหรือคะ” เสียงอ่อน ๆ ถามอย่าง
แปลกใจ เธอสบตา กับ “พี่ชาย” ก็ได้เห็นสีหน้าที่บอกความข้องใจ
เช่นกัน

“สั่งแบบไม่เป็นทางการ” เสียงครูพรกระด้าง

“ฉันไม่ต้องการความเป็นพิเศษหรอกคะ น่าจะทำให้เหมือนกับ
คนอื่น ๆ มากกว่า”

“คงจะเหมือนไม่ได้หรอก เพราะว่าที่เธอแทรกเข้ามาแบบนี้
มันก็บอกอยู่แล้วว่าไม่ใช่ธรรมดาเลย”

หญิงสาว สบตา กับ “พี่ชาย” อีก ราวกับจะปรึกษาหารือ
ฝ่ายนั้นสีหน้ากร้าวกับท่าทีของครูสาวใหญ่

“คงจะมีการเข้าใจผิดอะไรสักอย่างหนึ่งเป็นแน่... เอาเถอะคะ
ถึงอย่างไรก็ขอขอบคุณที่คุณครูให้การต้อนรับอย่างดี”

“ก็มันเป็นคำสั่งนี่นะ ฉันคงไม่มีทางเลือกอื่น...!”

“แต่หนูทิพย์หน่วยก้านดี น่าจะรำไทยเก่งนะคะ” ครูเฉลียว
รีบทำลายบรรยากาศที่ดูจะตึงเครียดเพราะอคติของครูพร “แล้วค่อย
มาดูกันดีกว่า ว่าหนูทิพย์จะทำอะไรได้แค่ไหน ไม่แนะ หนูทิพย์
อาจจะเป็นดาราเอกทำให้พวกเราต้องแปลกใจก็ได้นะคะครูพร”

“ฉันไม่ต้องการแสดงบทเด่นอะไรนะคะ ขอเพียงรวมอยู่ในกลุ่ม

เท่านั้นก็พอใจแล้ว”

ครูพรไหว่ไหล “ได้ซิ ถ้าเธอต้องการอย่างนั้น”

ทิพย์หันไปมอง “พี่ชาย” รู้ว่าฝ่ายนั้น เก็บรายละเอียดทุกอย่างที่เห็นด้วยสายตาไว้ในความทรงจำตามหน้าที่ เขานำกระเป๋าไปวางบนโต๊ะเตี้ยแล้วถอยกลับออกไป สาวๆ หัวเราะคิกคักหลบกันวูบวาบไปหน้าคมเข้มไม่บอกความรู้สึกเบิกบานใดๆ ทั้งสิ้น

เสียงดนตรีไทยดังแว่วจากข้างล่างเมื่อหญิงสาวถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวในห้องใหญ่ซึ่งหรูหราอาถรง “มีคำสั่งให้ดูแลเป็นพิเศษ....” เธอถอนใจ คนสังคมนั้นจะเข้าใจอะไรผิด และเพื่อเอาใจเจ้านายซึ่งกำลังมีอำนาจวาสนาก็ถึงกับออกคำสั่งผิดๆ มาที่ครูพร เธอสงสัยว่ายังมีอะไรอีกที่จะทำให้เธอแปลกแยกจากกลุ่มสาวๆ ทั้งๆ ที่ควรจะต้องผสมผสานกลมกลืนเป็นอันหนึ่งเดียวกัน

มีเสียงเคาะประตู แล้วสาวสวยหกคนก็ทยอยกันเข้ามา

“สวัสดิ์”

“สวัสดิ์ค่ะ”

“ฉันชื่อมารศรี นีชูลี สุดา ศรีวิไล วัลภา แล้วก็อุษา”

“อุษา...” รอยยิ้มของเธอเจื่อนจางลงเมื่อได้รับการแนะนำมาถึงสาวคนสุดท้าย เงามโศกศัลย์วูบขึ้นในดวงตาคู่สวย

“ฉันชื่อทิพย์”

“พวกเรารู้แล้ว ทุกคนพูดถึงเธอ”

“ทำไมเธอถึงเพิ่งมาล่ะทิพย์ เรามากันก่อนตั้งสองอาทิตย์แล้ว”

“ฉันมักจะช้าเสมอ” เธอตอบยิ้มๆ

“เธอมาจากไหน” อีกสาวหนึ่งถาม

“ทางเหนือค่ะ”

“ใครส่งเธอมาหรือ”

ในสีหน้าเจือยิ้ม ทิพย์ยังหาคำตอบให้ไม่ได้

“สภาสตรีประจำจังหวัดคัดเลือกฉันมา พวกเรามากันจากที่ต่างๆ แล้วมาพบกันที่นี่” อีกสาวหนึ่งว่า

“ฉันก็เหมือนกัน” หญิงสาวพูดยิ้มๆ

“แต่ไม่มีชื่อเธออยู่ในรายการเลยนะ อยู่ๆ ก็เพิ่มเข้ามาเฉยๆ”

“ฉันถอนตัวในตอนแรกแล้วก็มาเปลี่ยนใจทีหลังค่ะ”

“ดีจังเลยจะได้ไปทัศนศึกษากัน... ได้ยินว่าที่นั่นสวยแล้วก็อุดมสมบูรณ์ พวกเราจะได้รับการดูแลอย่างดีในฐานะทูตวัฒนธรรม”

“เพราะอยากไป ฉันถึงได้เปลี่ยนใจไงคะ” ทิพย์พูดยิ้มๆ

สุดาเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบชุดยาวๆ ในไม้แขวนออกมา

“เธอจะแต่งตัวแบบนี้หรือ ร้อนแน่เลย แล้วก็ไม่ใช่สะดวกกับการซ่อมรถด้วย”

เธอมองเพื่อนๆ “ฉันคงดูแปลกมากเลยใช่ไหม”

“ใช่ ที่นี่เราใส่สวยเดียวกับชาสันกันทั้งนั้น”

“แล้วไม่อายพวกทหารหรือคะ เห็นเดินแฟนพ่านอยู่ข้างนอกเต็มไปหมด”

สาวๆ หัวเราะ “อายทำไม ใครเห็นแล้วเอาไปได้ที่ไหน เธอئهหัวโบราณจังเลย”

ทิพย์พูดว่า “ครอบครัวฉันหัวโบราณถึงได้มีแต่เสื้อผ้าแบบนี้”

“ครอบครัวเธอหัวโบราณ แล้วทำไมถึงยอมให้เธอเป็นเมียน้อยเขาล่ะ” ศรีวิไลถามแล้วก็ชะงัก สายตาของเพื่อนๆ ที่หันมามองดิ่งๆ ทำให้เธอหน้าเจื่อน “เอ่อ...ขอโทษนะ คือฉันหมายความว่า...”

คนฟังกลับหัวเราะขึ้นๆ “ไม่เป็นไรหรอก ถ้าพวกเธอสงสัยฉันก็จะบอก... ที่ฉันมาอยู่ในสภาพแบบนี้เพราะว่า... เอ่อ... เป็นความจำเป็นของครอบครัวค่ะ”

“ความจำเป็นของครอบครัวหรือ”

“ฉันไม่มีทางเลี้ยง...”

“เธอฝันใจไหม”

“ฝันใจมาก.....” สีหน้าเธอสลด

“แต่ความจริงท่านนายพลหล่อดีนะ” เสียงปลอบเจือหัวเราะ “อายุมากแต่ยังดูหนุ่มจังเลย เขาพูดกันว่าท่านใช้ผู้หญิงเปลืองมาก”

“คงจะอย่างนั้น” เธอพูดยิ้มๆ

“ท่านจะเลิกกับคุณหญิงมาแต่งงานกับเธอหรือเปล่า” เสียงถามอยากรู้ “ได้ยินมาว่าคุณหญิงร้ายมากใช่ไหม ถ้าฉันเป็นเธอฉันจะอ่อนให้ท่านเลิกกับทางนั้น เธอสวยกว่าสาวกว่าได้เปรียบอยู่แล้ว”

“แต่ว่าฉันไม่ได้ต้องการอย่างนั้นนะคะ ฉันไม่ต้องการให้ใครเดือดร้อน”

ไปหน้าอ่อนล่อประดับรอยยิ้มจริงใจ.....